Nemere István

A kozmosz korbácsa

adamo books kiadó

Nemere István

A kozmosz korbácsa

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2019

ISBN 978-963-453-563-8

Tartalom

1. A riadó

2. A rejtélyes utas

3. A város vergődése

4. Salinas...!

5. A halál neve

6. A végső harc

1.

A RIADÓ

"...azon a nyáron még senki sem sejtette vala, hogy közéig már a szörnyű vég. Amikoron pedig az beköszöntött vala, a város lakóinak legjava nem akarta elhinni: itt vagyon már a fekete halál..."

(Stephanus Eremen: A fekete halál krónikája. A. D. 1342.)

– Mi lesz ma a tévében? – kérdezte Rader.

Az ablaknál üldögélt, és kifelé nézett. Az égbolt már erősen szürkült; nyolc óra felé járhatott. A férfi egy pillanatig mérlegelte, kigördüljön-e a teraszra – eszébe jutott, hogy már hűvös lehet odakünn. Hiába van nyár, az esték néha borzongatóak. Vagy csak ő érzi így...? Hatvanhárom éves, igen, az öregséggel sok kellemetlenség jár együtt. Például az örökös fázékonyság. Nem nagy öröm látni, hogy az évek múlásával az ereje is megfogyatkozik az embernek. Egy biztos: egészségesebb már nem leszek – tette hozzá gondolatban, és kissé megkeseredett a szájíze.

– Valami ócska krimi – felelte a felesége. Desna kis tálcával jött a szobába, és elégedetlenül rázta ősz fürtös fejét. Apró termetén sötétkék selyem otthonka feszült. – Itt a gyógyszered, vedd be.

Rader megfogta a vizespoharat, a tálcát térdére fektette. Vigyázott, hogy házikabátja széles ujja le ne seperje a kis színes korongokat. Alatta megnyikordult a tolószék, mintha a kerekek már futni-forogni akarnának.

– Lehet, hogy ez egy jó krimi lesz – jegyezte meg makacsul, reménykedve.

– Jó krimi, jó krimi... Csodálom, hogy van kedved ilyesmit nézni, folyton csak lövöldöznek... Neked aztán éppen eleged lehet a

lövöldözésből, nem?

Rader lenyelte az utolsó tablettát is; a hideg víz jólesően ömlött szét benne, érezte. Visszaadta a tálcát, és úgy döntött, mégis kimegy a teraszra. Megmarkolta a hajtókereket. A gumik nyisszanva fordultak el a padtón. Néhány határozott mozdulat, ajtónyitás, és máris a barna, hatszögletű kőcsempéken gördült a kocsi. A férfi összehúzta mellén az inget, és a korláthoz hajtott, féloldalasan. Ha kicsit előbbre hajolt, láthatta odalenn az utcát is. De inkább elnézett messze, a Város fölé. A nyolcadik emeletről látta a nagy bazilika zöldes kupoláját, a régi királyi palota vörös kőtornyát. A domboldalakra felfutó kanyargós Utcákat, a központi pályaudvar fekete-fehér műmárvány tömbjét. A láthatár szélén – majdnem mindig kékes párába burkolózva – a felmeredő tevetornyot is. A láthatártól láthatárig nyúló végtelen tetőtengert.

Rader itt született, itt élte le eddigi éveit. Szerette a folyót, a parkok zöldjét, a belváros kétszáz éves házait. A magas és keskeny hidakat, a rakpart régi kőoszlopait. Néha úgy érezte, nem tudna máshol élni. Igaz – nem is próbálta soha.

Ha behunyta a szemét, akkor is ugyanezt látta. Naponta legalább egy órát üldögélt itt. Ismerte már a napszakok árnyékait, tudta, mikor hol bújnak meg a fekete foltok. A felhők fátyla megváltoztatta a tetők vörösesbarna, sötétszürke vagy vidámrózsaszín árnyalatait. Kies volt a Város égő nyári napizzásban és más ősszel, az ég alján rohamra készülődő fenyegető esőfelhőkkel.

Odalenn az utcán sziréna hangja hallatszott; egy autó csikorgó abroncsokkal vette a kanyart. Radernek megint eszébe jutottak a régi idők. Amikor a lába egészséges-engedelmes volt, és alatta is így rohant egy-egy autó. A szirénahangra kelletlenül ugyan, de megnyílott az autófolyam. Néha úgy érezte, óra ketyeg az agyában, minden múló másodperc beléje hasított, nem érkeznek-e későn vagy túl későn…

A felesége utána jött a teraszra.

– Megfázol – mondta rosszallóan, de harag nélkül. Lágy-puha pokrócot terített Rader vállára, mellére. Az öreg nem válaszolt, de magában elismerte: Desnának igaza volt megint. Még néhány perc és tényleg megfázott volna.

A sziréna odalenn hirtelen elhallgatott. Desna kihajolt a korláton, aztán meglepődve mondta:

– Itt álltak meg a kapunk előtt. Rendőrségi kocsi...

Rader behunyta a szemét. Mint mostanában annyiszor – ismét emlékezett. "Mi más maradt nekem? – kérdezte néha Desnától. Csak az, ami volt..." Valaha minden reggel megállt itt egy kocsi, igaz, azon nem volt sziréna, se kék fényű lámpa. Csak egy rádiótelefon antennája. A készülék belül, a kényelmes ülés karfájába építve. Rader még ma is tenyerében érzi a hűvös műanyag kagyló enyhe ívét. Reggelente ezzel a mozdulattal kezdte a napot, a munkát. Telefonhangok, amelyek manapság olykor álmában is visszatérnek. "Jó reggelt, uram." "Jó reggelt, ügyeletes. Mi volt az éjjel?" Az ügyeletes szenvtelen beszámolója. Betörés, rablás, erőszak, útonállás, csempészet – a hétköznapok költészete és mocska. Végtelen volt a sor akkor, és biztosan végtelen ma is. Hiszen az emberiség nem javul meg. Vagy ha mégis, ezt olyan lassan teszi, hogy a folyamat észrevehetetlen – filozofált Rader a teraszon.

A bejárati ajtónál felvijjogott a csengő. Türelmetlenül, hosszan. Rader kinyitotta a szemét:

– Nofene, ki lehet az...?

Az asszony vállat vont:

– A gyerekek mindig telefonálnak előbb. Talán valamelyik szomszéd? – miközben átsietett a szobán, Rader határozatlan mozdulattal lökdöste kocsiját vissza a szobába. Férfihangokat hallott az előszobából; gyorsan lekapta válláról a pokrócot, és a díványra dobta. Éppen jókor – egy sovány, magas, szikár férfi sietett be, messze megelőzve Desnát.

– Nocsak! Brohl...! Tényleg magát látom, vagy öreg szemem káprázik? – kedélyeskedett Rader, ugyanakkor nem tudta leplezni csodálkozását sem. Brohl eljött hozzá. Ennek fontos oka kell, hogy legyen.

– Üdvözlöm – a férfiak kezet szorítottak. Rader a tolószékből nézett fel vendégére, aztán türelmetlenül intett:

– Üljön le. Csak nem maguk szirénáztak?

Brohl arcán kiütköztek már a szőrszálak. Reggel borotválkozhatott, állapította meg Rader villámgyorsan, és azt is jól látta, hogy a férfi ideges. Bár ezt próbálja titkolni...

– Mi szirénáztunk. Sietnünk kell.

– Még egy kávét sem iszik? Desna, kávét kérünk!

– Ne fáradjon, asszonyom. Azonnal indulunk a kapitányságra.

– Nem azért mondom, Brohl, de enyhén szólva furcsán viselkedik. Szirénázva robban be ide csak azért, hogy lihegve közölje: máris távozik – Rader tudta, megengedheti magának ezt a hangot volt beosztottjával szemben. Még akkor is, ha Herbert Brohl időközben az ötmilliós Város rendőrfőnöke lett...

– Úgy értem, ön is velünk jön – mondta Brohl, és arcán gyors, ideges mosoly suhant át.

– Látom, tréfás kedvében van – felelte Rader mosolyogva, de felpillantva tekintete találkozott Brohl pillantásával. Az öreg azonnal tudta, hogy a másik komolyan beszél. Ezenkívül a tiszt szemében még mást is észrevett.

– Baj van, Brohl...?

– Nagy baj, főnök. Az imént beszéltem az Elnökkel. Mindketten rögtön magára gondoltunk...

Desna ősz feje bukkant fel az ajtóban; biztosan hallotta az utolsó szavakat.

– Tréfál, Herbert? El akarja vinni ezt a szegény nyomorékot? Desna

legalább huszonöt éve ismerje Brohlt, vagyis azóta, mióta a férfi zöldfülű újoncként bekerült férje nyomozócsoportjába.

– Nem tréfálok, asszonyom. Szükségünk van a hatalmas tapasztalatára és a szakértelmére – bizonygatta Brohl komolyan.

– Ne hízelegjen – zsörtölődött Rader, majd kezével a tolókocsi karfájára csapott. – Erről megfeledkezik, barátom. Én már nem mozgok olyan könnyedén, mint valaha… És különben is, miről van szó?

Bejött Brohl sofőrje, egy nagy termetű rendőr, és megragadta Rader székének támláját. Desna látta, most már tényleg elviszik az "öreget", és különösebben a férje sem tiltakozik ez ellen… Belenyugodott hát; gyorsan előkapta férje egyik zakóját. Brohl kiszaladt a folyosóra, és felhívta a liftet.

Rader tanácstalan pillantást vetett feleségére:

– Látod… elhurcolnak.

– Legalább nem fogsz unatkozni ma este – sóhajtotta az asszony, majd halkan hozzátette: – Igaz, én sem.

Rader ismerte Desnát – ismerte harmincnégy éve –, és tudta: a mai estét ideges várakozással és aggódással tölti majd, míg csak hírt kap az "öregről". De már nem maradt idejük – csattant a lift ajtaja, Brohl egyetlen sietős mozdulattal búcsút intett Desnának. Rader az összecsukódó ajtók keskenyülő résén át látta a feleségét – majd a lift hirtelen elindult lefelé.

– Egy biztos: a célratörést és az energikus tevékenységet jól megtanultam éhtől – mondta Brohl. A megtermett rendőr szótlanul állt mellettük, a tolószéket markolta, mintha attól tartott volna, hogy Rader megszökik.

– Mindig jó tanítvány volt, Herbert.

– Köszönöm. De azt hiszem, ma éjszaka még sokat tanulhatok öntől – felelte a Város rendőrfőnöke, és kitárta a liftajtót. A földszinten voltak.

Egy perccel később az elektroautó szirénázva indult el a ház elől. A sofőr azonnal gyorsított. A szürkület már-már éjszakába fulladt, feketék lettek a házak, az úttest. Csak a kirakatok, a reklámok világítottak. Az égbolt homályos buraként, tompán csillant.

– Ilyentájt soha nem járok az utcán, *azóta* – mondta Rader, élénken körülnézegetve. Aztán a látványtól hirtelen elszakadva visszatért a jelen helyzetbe. Hátát az ülésnek feszítette és Brohlra pillantott. – Nos...? Ne legyen szűkszavú, Herbert. Halljuk, milyen csávába kerültek.

A rendőrkapitány a térdén dobolt ujjaival; látszott az arcán, hogy összpontosítja figyelmét. Rader ismerte ezt a szokását, becsülte is érte. Brohl soha semmit nem hamarkodik el, megfontolja a lépéseket, akár a jó sakkozó. Most is ez történt; a kapitány villámgyorsan végiggondolta az eddigi eseményeket, és attól a ponttól kezdte mesélni, ahonnan a könnyebb megértés kedvéért szükségesnek tartotta:

– Azt ugye tudja, kapitány úr, hogy a Holdon épített két kupolaváros közül az egyikkel mi tartjuk fenn a közlekedést...

– Egyelőre nem szenvedek aggkori elmegyengeségben, Brohl. 2012-ben épült az a holdi város. Úgy emlékszem rá, mintha ma lett volna; hisz csak tizenegy év telt el azóta...

– Így van. Átlag hetente két járatot indítunk oda-vissza. Az űrben történő bonyolult átszállások elkerülésére olyan utas- és teherszállító járműveket használnak, amelyek a régi űrkompokhoz hasonlítanák. A Földről, vagyis a Város repülőteréről rakétaként indulnak, és a Holdon is így szállnak "le. Visszafelé jövet viszont a Föld légkörében már repülőgépként viselkednek, szárnyak segítségével landolnak a reptéren...

– Brohl, mióta nyugdíjas vagyok, sokat olvasok és tévézem... Ezzel azt akarom mondani, hogy általában tudom, mi történik a nagyvilágban

és a Városban...

– Értem. Akkor hát mellőzöm a technikai részleteket... Szóval, harminc perccel ezelőtt kétségbeesett rádiótáviratot kaptunk a Holdról, a Luno-I-es kupolavárosból. Az ottani rendőrparancsnok jelentette, hogy a városkában járvány tört ki. Az első megbetegedést az ottani orvosok a kora délutáni órákban észlelték; ám csak később jöttek rá, hogy járványról lehet szó; tizenkilenc óráig a teljesen azonos tünetéket mutató megbetegedések száma elérte a kilenc főt.

A kocsitelefon halk búgással és fel-felvillanó zöld fénnyel hívást jelzett. Brohl felkapta a hallgatót. A közlés rövid lehetett, mert szinte azonnal válaszolt: "Köszönöm", és letette.

– Helyesbíteni az iménti adatot. A Holdon a betegek száma már tizennégy fő.

Rader megőrizte nyugalmát. De nem nézte már az elsuhanó neonreklámokat, az utcát. Nőtt benne a feszültség. Közben átrobogtak egy hídon, közeledtek a belvároshoz. A nagy termetű sofőr remekül vezetett, el-elsuhant a tétovázó autók között. A sziréna most hallgatott.

Járvány a Holdon? – töprengett Rader. Nyilván nem csupán erről van szó. Brohl a város biztonságáért felelős, és ha – mint mondta – magával a köztársasági elnökkel beszélt a dologról, akkor baj van, biztosan nagy baj. És az a baj itt van a földön, a Városban, nem a Holdon.

– A tünetekről majd az orvosszakértők számolnak be. Most csak a leglényegesebb dolgokat közlöm – folytatta Brohl kapitány.

– A holdvárost természetesen azonnal lezárták. Ám még a járvány felfedezése előtt, a mi időnk szerint délután négy órakor eljött onnan egy űrrepülőgép ... ide, a Városba.

– Leszállt már? – kérdezte röviden Rader. Valami újra megfeszült benne, acélhúr a testben. Az öreg férfi megfeledkezett béna lábairól.

Agya villámgyorsan osztályozta az eddig hallottakat.

– Negyedórával a hír vétele előtt – bólintott Brohl komoran.

– Mire, intézkedtünk volna, kiderült, hogy a Holdról érkezett utasok elszéledtek a Városban.

Súlyos lett a csend.

– Még nincsenek halálos áldozatok a kupolavárosban? – kérdezte aztán Rader halkan, reménykedve.

– Az ottani orvosok szerint hamarosan várható néhány haláleset... Erre mutat a kór rohamos kifejlődése és a betegek állapotának rendkívül gyors romlása... A holdi orvosok tehetetlenül állnak a kórral szemben, mert az nem minden részletében hasonlít az ismert betegségekre.

– Mi lesz az én feladatom? – Rader mélyet lélegzett. A széles sugárút végén feltűnt a központi rendőrkapitányság masszív, tízemeletes épülete. Sok ablakban égtek még a fények. Radernek eszébe jutott, hogy amióta kényszernyugdíjazták a lába miatt, csak kétszer járt itt. Egyszer a búcsúztatási ünnepségen – amely afféle humánusabb temetési szertartásra emlékeztette –, másodszor pedig a kitüntetése átvételekor. Azóta csak álmaiban látta ezt az épületet.

– A következő órákban óriási méretű tömeges akciókat kell indítanunk – Brohl hangja komolyan kondult. – Persze azonnal önre gondoltunk, de a miniszter megnyugtatására megkérdeztek a személyzeti nyilvántartó komputert, hogy a vezető beosztású tisztek közül a múltban ki vett már részt ilyesmiben. Egyetlen név jelent meg a képernyőn...

– ... és az az enyém volt – bólintott meglepődés nélkül a felügyelő. – Az a bizonyos hatalmas razzia 2008-ban volt; az atomfizikai kutatóintézetből ismeretlen tettesek elloptak néhány tartály rendkívül veszélyes sugárzó izotópot... Másfél napig tartottuk lezárva a Várost, míg a tartályok sértetlenül előkerültek.